

[Hauch.]

noget ned. Det lader mig formode, at den højtærede Indenrigsminister fremdeles vil trænge til den naturlige Paavirkning, som det er mig kært at udøve, naar jeg kan faa Lejlighed til det — der er blot det kedelige ved det, at den ustandselig skal gentages. Den højtærede Indenrigsminister henvendte sig til mig og talte om, hvad der var naturligt for mig, og hvad der ikke var naturligt for mig. Jeg skal ikke fordybe mig stærkt heri; jeg skal kun sige, at det sikkert ikke er naturligt for den højtærede Indenrigsminister at stemme Tonen ned, det er kun gennem Optugtelse, Indenrigsministeren er i Stand til at naa til en saadan Ændring i Opfattelsen af almindelig Optræden.

Hvad Kriselovgivningen angaar, er det rigtigt, at jeg har været en Modstander af den, og det er, fordi den bevirker en Forhaling af Tidspunktet for Gennemførelsen af virkelige Udgiftsnedsettelse i Forhold til Erhvervenes Indtægtsmuligheder. Naar Kriselovens Virkninger er ophørt — og jeg skønner, at de, hvis der ikke sker noget særligt, vil ophøre før det Tidspunkt, der er forudsat —, er man med Hensyn til Udgifterne paa ganske det samme Niveau her i Landet, som man var tidligere. Derfor mener jeg, det er en forkert Lovgivning, man her er slaaet ind paa. Det er ikke den Vej, vi skal, naar disse mange Millioner er opbrugt. Hvor mange Penge det drejer sig om, skal jeg ikke komme ind paa, det er jo kun de 30 Mill. Kr., man ved Besked om, men naar de er brugt, staar man i den Situation, at man stadig har de samme Udgiftsforpligtelser i Fremtiden. Det er det, der er det forkerte i den Politik, Regeringspartierne fører.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) var saa venlig at stille mig det Spørgsmaal: Hvad er det for Udgifter, der skal ned, for at det skal hjælpe? Jeg skal dertil svare, at jeg i og for sig ikke tvivler om, at det ærede Medlem og jeg kunde blive enige om, at Udgifterne skal sættes ned, og ogsaa i vid Udstrækning blive enige om, hvilke Udgifter der skulde sættes ned. Med de Indtægtsmuligheder, der er i dette Land, kan man ikke opretholde Udgifterne til Lønninger, til social Forsorg, i det hele taget de offentlige Udgifter i samme Omfang som hidtil. Jeg tvivler ikke et Øjeblik om, at det ærede Medlem og jeg nok kunde blive enige om, paa hvilke Omraader der skulde foretages endogsaa meget væsentlige Indskrænkninger af de nu-

værende Udgifter. Det er ikke behageligt at skulle til det, men det er nødvendigt (*Jeppesen [Drusebjerg]*: Skal vi begynde med Militæruddgifterne?). Det ærede Medlem er saa venlig at afbryde mig med at spørge, om vi skal begynde med Militæruddgifterne. Ja, det skal vi. Det skal forhaabentlig ikke vare mange Uger, før det høje Ting faar Lejlighed til at erfare, at ogsaa paa dette Omraade er det Parti, jeg tilhører, villigt til at skride til Ændringer, der betyder meget væsentlige Udgiftsnedsettelse. Dette svarer jeg ganske uforbeholdent paa det ærede Medlems Spørgsmaal. Her kan vi sagtens blive enige, og dette kan vi jo saa tage som Udgangspunkt; men man bliver nødt til i det hele taget at revidere Udgiftsbudgetterne.

Jeg siger til Regeringen og Regeringspartierne, at den økonomiske Politik, de fører an i, kan ikke holde under de nuværende Forhold og med de Udsigter, vi har. Dersom man vil fastholde — jeg kunde fristes til at sige: stædigt fastholde — denne Politik, vil der ske noget andet — Udviklingen er meget stærkere end Menneskene —, saa vil der ske Tilpasning paa en anden Maade: saa maa vi slide paa vor Mønt. Om det er den rigtige Vej at gaa, er jeg i Tvivl om. Men den Politik, der i Øjeblikket føres her i Landet, fører uvægerligt til en økonomisk Krise, der vil medføre en Nedsættelse af Landets Møntværdi og alle de Vanskeligheder, der knytter sig dertil. Det er den Alvor, som jeg mener det er rigtigt at holde frem for den høje Regering og Regeringspartierne. Man kan sige, at man vil den Vej, men sig det saa! Dersom man ikke vil den Vej, men vil søge at fastholde Illusionen om, at man kan bevare de nuværende Udgifter i Fremtiden til Trods for de svigtende Indtægtsmuligheder, saa sig det! Jeg synes, ethvert Menneske maa kunne se, at den nuværende Tilstand ikke kan opretholdes, idet vore Indtægtsmuligheder er svundet og vore Markeder skrumpet ind. Jeg havde haabet, at der i Ministeriet var Forstaaelse for disse Synspunkter, og det tvivler jeg i og for sig heller ikke om, der er, men jeg havde haabet, at der ogsaa var det hos den højtærede Indenrigsminister, som jeg alligevel, naar alt kommer til alt, har en lille Faible for; men det kan der jo ikke være, naar Ministeren — formentlig med Billigelse af det samlede Ministerium — giver Københavns Kommune Tilladelse til at optage et Laan til en Rente af 7,68 pCt. og derved suge Kapital til sig fra Sparekasser og Bankinstitutter ikke blot i København, men hele Landet over. Dette viser tydeligt og klart, at den højtærede Indenrigsminister